

Provedba Ugovora iz Lisabona u odnosu na Europski parlament

Rezolucija Europskog parlamenta od 13. ožujka 2014. o provedbi Ugovora iz Lisabona u odnosu na Europski parlament (2013/2130(INI))

Europski parlament,

- uzimajući u obzir Ugovor o Europskoj uniji i Ugovor o funkcioniranju Europske unije,
 - uzimajući u obzir svoju odluku od 20. listopada 2010. o reviziji okvirnog sporazuma o odnosima između Europskog parlamenta i Europske komisije¹,
 - uzimajući u obzir svoju rezoluciju od 22. studenog 2012. o izborima za Europski parlament u 2014.² te od 4. srpnja 2013. o poboljšanju praktičnih mjera za održavanje europskih izbora u 2014.³,
 - uzimajući u obzir Okvirni sporazum o odnosima između Europskog parlamenta i Europske komisije⁴,
 - uzimajući u obzir tekuće pregovore o reviziji Međuinstitucionalnog sporazuma od 20. studenog 2002. između Europskog parlamenta i Vijeća o pristupu Europskog parlamenta informacijama osjetljive prirode iz područja sigurnosne i obrambene politike⁵,
 - uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 7. svibnja 2009. o novoj ulozi i odgovornostima Parlamenta pri provedbi Ugovora iz Lisabona⁶,
 - uzimajući u obzir članak 48. Poslovnika,
 - uzimajući u obzir izvješće Odbora za ustavna pitanja i mišljenja Odbora za međunarodnu trgovinu, Odbora za pravna pitanja, Odbora za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove A7-0120/2014),
- A. budući da se Ugovorom iz Lisabona produbljuje demokratska legitimnost Europske unije, tako da se jača uloga Europskog parlamenta u postupku koji vodi do izbora predsjednika Europske komisije i potvrđivanja Europske komisije;

¹ SL C 70 E, 8.3.2012., str. 98.

² Usvojeni tekstovi, P7_TA(2012)0462.

³ Usvojeni tekstovi, P7_TA(2013)0323.

⁴ SL L 304, 20.11.2010., str. 47.

⁵ SL C 298, 30.11.2002., str. 1.

⁶ SL C 212 E, 5.8.2010., str.37.

- B. budući da Parlament bira predsjednika Komisije većinom svojih članova u skladu s novim postupkom predviđenim Ugovorom iz Lisabona za izbor predsjednika Europske komisije;
- C. budući da se Ugovorom iz Lisabona utvrđuje da bi Europsko vijeće trebalo uzeti u obzir rezultate izbora za Europski parlament te da bi se trebalo savjetovati s novim Parlamentom prije predlaganja kandidata za predsjednika Europske komisije;
- D. budući da su sve veće europske političke stranke u postupku nominiranja svog kandidata za funkciju predsjednika Komisije;
- E. budući da bi izabrani predsjednik nove Komisije trebao u cijelosti iskoristiti ovlasti koje su mu dodijeljene Ugovorom iz Lisabona i poduzeti sve odgovarajuće korake da osigura učinkovit rad sljedeće Komisije bez obzira na njezinu veličinu, koja se zbog odluka Europskog vijeća neće smanjiti kako je predviđeno Ugovorom iz Lisabona;
- F. budući da bi odgovornost Komisije prema Parlamentu trebala ojačati godišnjim i višegodišnjim programima Unije, kao i stvaranjem simetrije između većine potrebne za izbor predsjednika Komisije i prijedloga za izglasavanje nepovjerenja;
- G. budući da se uloga Parlamenta kao tijela koje utvrđuje dnevni red u zakonskim pitanjima treba ojačati, a načelo da u zakonskim pitanjima Parlament i Vijeće djeluju na istoj razini, koje je osmišljeno Ugovorom iz Lisabona, treba provesti u cijelosti;
- H. budući da nakon potvrđivanja nove Komisije treba provesti reviziju postojećih međuinsticionalnih sporazuma i poboljšati ih;
- I. budući da se člankom 36. Ugovora o Europskoj uniji (UEU) predviđa da se Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku (Visoki predstavnik) redovito savjetuje s Europskim parlamentom o glavnim aspektima i osnovnim opredjeljenjima zajedničke vanjske i sigurnosne politike te zajedničke sigurnosne i obrambene politike te ga obavještava o razvoju tih politika; Visoki predstavnik osigurava da se stavovi Europskog parlamenta na odgovarajući način uzmu u razmatranje;
- J. budući da se u Deklaraciji Visoke predstavnice o političkoj odgovornosti¹, danoj nakon usvajanja Odluke Vijeća o Europskoj službi za vanjsko djelovanje (ESVD), navodi da će Visoki predstavnik revidirati i po potrebi predložiti prilagodbu postojećih odredbi² o pristupu zastupnika u Europskom parlamentu povjerljivim dokumentima i informacijama na području sigurnosne i obrambene politike;
- K. budući da se člankom 218. stavkom 10. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) utvrđuje da se Europski parlament odmah i u potpunosti izvješće o svim fazama postupka za pregovore i sklapanje međunarodnih sporazuma i budući da se ta odredba odnosi i na sporazume u vezi sa zajedničkom vanjskom i sigurnosnom politikom;

¹ SL C 210, 3.8.2010., str. 1.

² Međuinsticionalni sporazum od 20. studenog 2002. između Europskog parlamenta i Vijeća o pristupu Europskog parlamenta osjetljivim informacijama Vijeća iz područja sigurnosne i obrambene politike (SL C 298, 30.11.2002., str. 1.).

***Legitimnost i politička odgovornost Komisije
(Potvrđivanje i uklanjanje Komisije)***

1. naglašava potrebu jačanja demokratske legitimnosti, neovisnosti i političke uloge Komisije; navodi da će se novim postupkom u skladu s kojim predsjednika Komisije bira Parlament ojačati legitimnost i politička uloga Komisije te da će njime europski izbori dobiti na važnosti jer će se u izravniju vezu dovesti volja birača iskazana na izborima za Europski parlament i izbor predsjednika Komisije;
2. naglašava da bi se u cijelosti trebale iskoristiti mogućnosti za jačanje demokratske legitimnosti Europske unije, koje su predviđene Ugovorom iz Lisabona, inter alia, na način da kandidata za dužnost predsjednika Komisije imenuju europske političke stranke, čime se europskim izborima pridaje nova politička dimenzija, a glas građana dodatno povezuje s izborom predsjednika Komisije u Europskom parlamentu;
3. zagovara buduću konvenciju da u cilju ojačavanja demokratske legitimnosti Komisije preispita način njezina sastavljanja; potiče novog predsjednika Komisije da razmotri na koji način će sastav, ustrojstvo i politički prioriteti ojačati politiku koja je bliska građanima;
4. ponovno potvrđuje da bi sve europske političke stranke trebale imenovati svoje kandidate za predsjednika Komisije dovoljno unaprijed u odnosu na predviđeni datum europskih izbora;
5. očekuje da će kandidati za predsjednika Komisije imati važnu ulogu u kampanji za europske izbore time što će u svim državama članicama distribuirati i promicati političke programe svojih europskih političkih stranaka;
6. ponavlja svoj poziv Europskom vijeću da pravodobno i prije izbora razjasni na koji način namjerava u obzir uzeti izbore u Europskom parlamentu i poštovati izbor građana prilikom predlaganja kandidata za funkciju predsjednika Komisije i to u okviru savjetovanja koja se u skladu s izjavom br. 11. priloženom Ugovoru iz Lisabona trebaju provesti između Parlamenta i Europskog vijeća; u tom kontekstu ponavlja poziv Europskom vijeću da se s Europskim parlamentom usuglasi oko pravila za savjetovanje iz članka 17. stavka 7. Ugovora o EU-u i da zajamči nesmetano odvijanje postupka izbora predsjednika Europske komisije, kako je predviđeno u izjavi br. 11 o članku 17. stavku 6. i članku 17. stavku 7. Ugovora o Europskoj uniji;
7. zahtjeva da se što je moguće više članova sljedeće Komisije bira između izabranih zastupnika u Europskom parlamentu;
8. mišljenja je da bi izabrani predsjednik Komisije trebao samostalnije djelovati u postupku odabira ostalih članova Komisije; poziva vlade država članica da među predloženim kandidatima budu podjednako zastupljena oba spola; potiče izabranog predsjednika Komisije da ustraje u tome da vlade država članica moraju predložiti takve kandidate za funkciju povjerenika Europske komisije da on može uspostaviti rodno uravnotežen sastav kolegija te odbiti svakog predloženog kandidata koji ne dokaže opću sposobnost, europsku predanost ili neupitnu neovisnost;

9. zauzima stajalište, nastavno na politički sporazum postignut na sastanku Europskog vijeća 11. i 12. prosinca 2008. te u skladu s odlukom Europskog vijeća od 22. svibnja 2013. koja se odnosi na broj članova Europske komisije, da je potrebno predvidjeti nove mjere za još učinkovitije funkcioniranje Komisije, kao što su imenovanje povjerenika bez portfelja ili uspostava sustava potpredsjednika Komisije s nadležnostima nad glavnim tematskim klasterima i ovlastima za koordinaciju rada Komisije u odgovarajućim područjima, ne dovodeći u pitanje pravo imenovanja jednog povjerenika po državi članici;
10. poziva sljedeću konvenciju sa preispita pitanje veličine Komisije, kao i pitanje njezine organizacije i funkcioniranja;
11. smatra da se sastavom Europske komisije mora osigurati stabilnost u pogledu broja i sadržaja portfelja te istodobno zajamčiti uravnotežen postupak odlučivanja;
12. naglašava da se od kandidata za predsjednika Komisije treba zahtijevati da, kako je spomenuto u stavku 2. Okvirnog sporazuma o odnosima između Europskog parlamenta i Europske komisije, nakon što ga imenuje Europsko vijeće Europskom parlamentu predstavi političke smjernice za svoj mandat, praćene sveobuhvatnom razmjenom stajališta, i to prije nego što Parlament izabere predloženog kandidata za predsjednika Komisije;
13. potiče buduće kandidate za predsjednika Komisije da uzmu u obzir prethodne prijedloge i preporuke Parlamenta za zakonodavstvo Europske unije koji se temelje na izvješćima na vlastitu inicijativu ili rezolucijama koje su do bile potporu velike većine zastupnika Europskog parlamenta i koje je prethodna Komisija nije zadovoljavajuće pratila do kraja svog mandata;
14. smatra da bi se pri budućim revizijama Ugovora trenutačno potrebna većina na temelju članka 234. UFEU-a za prijedlog za izglasavanje nepovjerenja Komisiji trebala smanjiti tako da bude potrebna samo većina sastavnih zastupnika Europskog parlamenta, a da se pritom ne ugrozi funkcioniranje institucija;
15. smatra da bi se, bez obzira na zajedničku odgovornost kolegija za mjere Komisije, pojedinačni povjerenici mogli smatrati odgovornima za mjere njihovih glavnih uprava;

***Zakonodavna inicijativa i djelovanje
(Parlamentarne ovlasti i nadzor)***

16. naglašava da je Ugovor iz Lisabona zamišljen kao korak naprijed u postizanju veće transparentnosti i demokratičnosti postupaka odlučivanja, što odražava predanost Ugovora bliskijem zajedništvu naroda Europe, u kojima se odluke donose što otvorenije i bliže građaninu, jačanjem uloge Europskoga parlamenta i nacionalnih parlamenata, čime se omogućuju demokratičniji i transparentniji postupci za usvajanje akata Unije, koji su nužni s obzirom na utjecaj tih akata na građane i poduzeća; međutim, ističe da se ostvarenje toga demokratskog cilja dovodi u pitanje ako institucije EU-a ne poštuju međusobne nadležnosti, postupke utvrđene Ugovorima i načelo lojalne suradnje;

17. ističe potrebu za iskrenom suradnjom između institucija uključenih u zakonodavne postupke u odnosu na razmjenu dokumenata, poput pravnih mišljenja, tako da se osigura konstruktivan, iskren i pravno valjan dijalog među institucijama;
18. primjećuje da se Parlament od stupanja na snagu UFEU-a pokazao kao predan i odgovoran suzakonodavac, da je interakcija između Parlamenta i Komisije općenito bila pozitivna te da se temeljila na lakoj komunikaciji i pristupu zasnovanom na suradnji;
19. mišljenja je da, premda je ukupna procjena međuinsticionalnih odnosa između Parlamenta i Komisije pozitivna, i dalje postoji više pitanja i nedostataka koji traže pomniju pozornost i djelovanje;
20. naglašava da poriv za učinkovitošću ne mora značiti lošiju kvalitetu zakonodavstva ili odustajanje od parlamentarnih ciljeva; zauzima smatra da uz poriv za učinkovitošću Parlament mora zadržati odgovarajuće zakonodavne standarde i nastaviti s provedbom vlastitih ciljeva, osiguravajući pritom da je zakonodavstvo dobro osmišljeno, da odgovara jasno utvrđenim potrebama i da je usklađeno s načelom supsidijarnosti;
21. naglašava da je izazov transparentnosti vječno prisutan i zajednički svim institucijama, posebno u sporazumima u prvom čitanju; primjećuje da je Parlament ispravno odgovorio na ovaj izazov donošenjem novih članaka 70. i 70.a svog Poslovnika;
22. zabrinut je u vezi s problemima koji i dalje postoje u primjeni redovnog zakonodavnog postupka, posebno unutar okvira zajedničke poljoprivredne politike (ZPP) i zajedničke ribarstvene politike (ZRP) te područja slobode, sigurnosti i pravde („Stockholmski program“), kao i u vezi s usklađivanjem akata nekadašnjeg trećeg stupa s hijerarhijom normi Ugovora iz Lisabona i općenito u vezi s „asimetrijom“ koja i dalje postoji u transparentnosti sudjelovanja Komisije u pripremnom radu dviju grana zakonodavne vlasti; u tom smislu naglašava važnost toga da se radne metode Vijeća prilagode na način koji bi predstvincima Parlamenta omogućio da sudjeluju u nekim od njegovih sastanaka kada je to opravdano po načelu iskrene međusobne suradnje između institucija;
23. ističe da je odabir ispravne pravne osnove, kako potvrđuje Europski sud, pitanje ustavne naravi jer određuje postojanje i djelokrug nadležnosti EU-a, postupke koje treba slijediti i pojedine nadležnosti institucionalnih subjekata koje su uključene u donošenje akata; stoga žali što je Parlament morao Sudu opetovano podnosići tužbe za poništenje akata koje je donijelo Vijeće zbog odabira pravne osnove, među kojima su i dva akta donesena u sklopu zastarjelog „trećeg stupa“ dugo nakon što je Ugovor iz Lisabona stupio na snagu¹;
24. upozorava na zaobilazeњe prava Parlamenta da donosi zakonodavstvo uključivanjem odredbi koje bi trebale podlijegati redovnom zakonodavnom postupku u prijedloge akata Vijeća, korištenjem samo smjernica Komisije ili provedbenih ili delegiranih akata koji nisu mjerodavni ili propustom da se predloži zakonodavstvo potrebno za provedbu zajedničke trgovinske politike ili sporazumâ o međunarodnoj trgovini i ulaganjima;

¹ Vidi Odluku Vijeća 2013/129/EU od 7. ožujka 2013. o uvođenju nadzornih mjera za 4-metilamfetamin te Provedbenu odluku Vijeća 2013/496/EU od 7. listopada 2013. o podvrgavanju 5-(2-aminopropil)indola mjerama nadzora.

25. traži od Komisije da bolje iskoristi predzakonodavnu fazu, posebno dragocjene podatke prikupljene na temelju zelenih i bijelih knjiga, te da rutinski obavješćuje Europski parlament o pripremnim radnjama svojih službi, na istoj razini s Vijećem;
26. smatra da bi Parlament trebao nastaviti s razvojem svoje autonomne strukture i u cijelosti je iskoristiti za procjenu utjecaja bilo kojih znatnih promjena li izmjena izvornog prijedloga koji je predala Komisija;
27. naglašava da bi Europski parlament također trebao ojačati svoju neovisnu ocjenu učinka na temeljna prava u vezi sa zakonodavnim prijedlozima i amandmanima koji se razmatraju u sklopu zakonodavnog postupka te uspostaviti mehanizme za nadzor kršenja ljudskih prava;
28. žali zbog činjenice da, premda Komisija službeno ispunjava svoje obveze time što unutar tri mjeseca odgovara na zahtjeve Parlamenta za zakonodavne inicijative, nije uvijek predlagala konkretnе i suštinske daljnje mjere;
29. traži da se pri sljedećoj reviziji Ugovora u cijelosti prizna pravo Parlamenta na zakonodavnu inicijativu tako što će Komisija biti obvezna poduzeti daljnje mjere u pogledu svih zahtjeva koje Parlament podnese u skladu s člankom 225. UFEU-a, i to u vidu predstavljanja zakonodavnog prijedloga u primjerom vremenskom roku;
30. smatra da bi na sljedećoj reviziji Ugovora trebalo ograničiti ovlasti Komisije da opozove zakonodavne prijedloge na one slučajeve kada se nakon usvajanja stajališta Parlamenta na prvom čitanju sam Parlament složi da prijedlog više nije opravdan zbog izmijenjenih okolnosti;
31. ističe da je Parlament u načelu pozdravio uvođenje delegiranih akata u članak 290. UFEU-a budući da omogućuju veći djelokrug nadzora, ali naglašava da dodjela takvih delegiranih ovlasti ili provedbenih ovlasti iz članka 291. nikad ne predstavlja obvezu; priznaje da bi uporabu delegiranih akata trebalo razmotriti u slučajevima kad je potrebna fleksibilnost i učinkovitost koje se ne mogu postići redovnim zakonodavnim postupkom, pod uvjetom da su cilj, sadržaj, područje primjene i trajanje delegiranja izrijekom utvrđeni i da su uvjeti delegiranja jasno određeni u osnovnom aktu; izražava zabrinutost zbog tendencije Vijeća da insistira na uporabi provedbenih akata za odredbe u kojima bi se trebao upotrijebiti samo osnovni akt ili delegirani akti; naglašava da zakonodavac smije dopustiti uporabu provedbenih akata samo za donošenje elemenata koji ne predstavljaju daljnju političku orijentaciju; priznaje da članak 290. izričito ograničava djelokrug delegiranih akata na elemente zakonodavnog akta koji nisu ključni i da se stoga delegirani akti ne smiju upotrebljavati u vezi s pravilima od suštinske važnosti za predmet relevantnog zakonodavstva;
32. skreće pozornost na potrebu ispravnog razlikovanja između osnovnih elemenata zakonodavnog akta, o kojem zakonodavno tijelo može odlučiti u samom zakonodavnom aktu, i nevažnih elemenata koji se mogu dopuniti ili izmijeniti delegiranim aktima;
33. razumije da delegirani akti mogu biti fleksibilni i učinkoviti alat; naglašava važnost izbora između delegiranih i provedbenih akata s gledišta poštovanja zahtjeva Ugovora i istodobne zaštite ovlasti Parlamenta u pogledu donošenja pravila te ponavlja svoj zahtjev Komisiji i Vijeću da se slože s Parlamentom u vezi s utvrđivanjem kriterija za primjenu članaka 290. i 291. UFEU-a tako da se provedbeni akti ne upotrebljavaju kao zamjena za delegirane akte;

34. zagovara Komisiju da na odgovarajući način uključi Parlament u pripremnu fazu delegiranih akata i pruži svojim članovima sve važne informacije u skladu sa stavkom 15. Okvirnog sporazuma o odnosima između Europskog parlamenta i Europske komisije;
35. traži od Komisije da poštuje okvirni sporazum koji se odnosi na pristup stručnjaka Parlamenta stručnim sastancima Komisije tako što će spriječiti da se oni smatraju odborima „za komitologiju“ pod uvjetom da razmatraju pitanja koja se ne odnose na provedbene mjere u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011;
36. naglašava osobitu važnost i posljedice uvrštavanja Povelje o temeljnim pravima u Ugovor iz Lisabona; ističe da je Povelja postala pravno obvezujuća u institucijama EU-a i državama članicama pri provedbi zakonodavstva Unije, čime temeljne vrijednosti postaju posebna prava;
37. podsjeća da je Ugovorom iz Lisabona uvedeno novo pravo pokretanja Europske građanske inicijative (ECI); naglašava potrebu za uklanjanjem svih tehničkih i birokratskih prepreka koje i dalje sprečavaju učinkovitu uporabu ECI-ja i potiče aktivno sudjelovanje građana u oblikovanju politika EU-a;
38. naglašava da se Ugovorom iz Lisabona veća uloga daje nacionalnim parlamentima te ističe da, uz ulogu u praćenju poštovanja načela supsidijarnosti i načela proporcionalnosti, nacionalni parlamenti mogu doprinijeti i pozitivno doprinose političkom dijalogu; smatra da aktivna uloga koju nacionalni parlamenti mogu imati pri usmjeravanju članova Vijeća ministara zajedno s dobrom suradnjom Europskog parlamenta i nacionalnih parlamenta mogu pomoći pri uspostavi zdrave parlamentarne protuteže provedbi izvršne vlasti u funkcioniranju EU-a; upućuje također na obrazložena mišljenja koja su u skladu s člankom 7. stavkom 2. Protokola br. 2. podnijeli nacionalni parlamenti, u kojima se navodi da širok djelokrug delegiranja ovlasti iz članka 290. UFEU-a u predloženim aktima ne omogućuje ocjenu činjenice bi li konkretna zakonodavna stvarnost bila u skladu s načelom supsidijarnosti ili ne;

***Međunarodni odnosi
(Parlamentarne ovlasti i nadzor)***

39. podsjeća da je Ugovor iz Lisabona ojačao ulogu i ovlasti Europskoga parlamenta na području međunarodnih sporazuma te ističe da sada međunarodni sporazumi sve više pokrivaju područja koja se tiču svakodnevnog života građana i koja tradicionalno te u sklopu primarnoga prava pripadaju djelokrugu redovnih zakonodavnih postupaka; smatra da je nužno da se odredba članka 218. stavka 10. UFEU-a, kojom se određuje da Parlament mora odmah i u cijelosti biti obaviješten o svim fazama postupka zaključenja međunarodnih sporazuma, primjenjuje sukladno članku 10. Ugovora o Europskoj Uniji, prema kojemu se funkcioniranje Unije temelji na predstavničkoj demokraciji, koja zahtijeva transparentnost i demokratsku raspravu o pitanjima o kojima se odlučuje;

40. primjećuje da je odbijanje sporazuma SWIFT i sporazuma ACTA bile prve demonstracije uporabe novostečenih ovlasti Parlamenta;
41. na osnovi članka 18. UEU-a naglašava odgovornost Visoke predstavnice/potprijetljivice za osiguravanje dosljednosti vanjskog djelovanja EU-a; nadalje, naglašava da je u skladu s člancima 17. i 36. UEU-a Visoka predstavnica/potprijetljivica odgovorna Parlamentu i ima obveze prema Parlamentu koje proizlaze iz Ugovora;
42. podsjeća, u vezi s međunarodnim sporazumima, na prerogativ Parlamenta da od Vijeća zatraži da ne odobri pokretanje pregovora dok Parlament ne doneše svoje stajalište o predloženom pregovaračkom mandatu te vjeruje da bi valjalo razmotriti okvirni sporazum s Vijećem;
43. naglašava da je potrebno osigurati da Komisija unaprijed obavijesti Parlament o svojoj namjeri da pokrene međunarodne pregovore, da Parlament ima stvarnu priliku izraziti utemeljeno mišljenje o pregovaračkim mandatima te osigurati da se to mišljenje uzme u obzir; ustraže u tome da bi međunarodni sporazumi trebali uključivati primjerene uvjete kako bi bili usklađeni člankom 21. UEU-a;
44. veliku važnost pridaje uključivanju klauzula o ljudskim pravima u međunarodne sporazume i poglavlja o održivom razvoju u sporazume o trgovini i ulaganjima te izražava zadovoljstvo zbog inicijativa Parlamenta u cilju usvajanju planova u pogledu ključnih uvjeta; podsjeća Komisiju na potrebu da uzme u obzir stajališta i rezolucije Parlamenta i da dostavi povratne informacije o tome na koji su oni način uključeni u pregovore o međunarodnim sporazumima i u nacrt zakonodavstva; izražava nadu u to da će instrumenti koji su potrebni za razvoj politike ulaganja EU-a pravodobno postati operativni;
45. zahtjeva, u skladu s člankom 218. stavkom 10. UFEU-a, da Parlament bude odmah, točno i u cijelosti obaviješten o svim fazama postupaka za sklanjanje međunarodnih sporazuma, uključujući sporazume na području ZVSP-a, te da mu se osigura pristup pregovaračkim tekstovima Unije u skladu s odgovarajućim postupcima i uvjetima, kako bi Parlament mogao donijeti konačnu odluku na temelju iscrpnog poznавanja predmeta; naglašava da bi dotični članovi odbora trebali imati pristup pregovaračkim mandatima i drugim relevantnim pregovaračkim dokumentima kako bi te odredbe imale smisla;
46. ističe da, iako poštuje načelo prema kojem se pristanak Parlamenta za potpisivanje međunarodnih sporazuma ne može uvjetovati, Parlament ima pravo davati preporuke s obzirom na aktualnu primjenu sporazuma; u tu svrhu zahtjeva da Komisija podnosi redovna izvješća Parlamentu o provedbi međunarodnih sporazuma, uključujući područje ljudskih prava i druge uvjete sporazuma;
47. podsjeća da je potrebno izbjegavati privremenu primjenu međunarodnih sporazuma prije nego što Parlament za njih da suglasnost, osim ako se Parlament složi da napravi iznimku; naglašava da Vijeće ne može donijeti pravila potrebna za internu primjenu međunarodnih sporazuma samo u svojoj odluci o sklanjanju sporazuma i da se u potpunosti moraju poštovati odgovarajući zakonodavni postupci na temelju Ugovora;
48. ponovo potvrđuje potrebu da Parlament usvoji mјere koje su potrebne za nadgledanje provedbe međunarodnih sporazuma;

49. ustraje u tome da bi Parlament trebao imati pravo očitovati se o odlukama u vezi sa suspenzijom ili prestankom međunarodnih sporazuma za čije je sklapanje trebala suglasnost Parlamenta;
50. poziva Visoku predstavnici/potpredsjednicu da u skladu s Deklaracijom o političkoj odgovornosti ojača sustavna ex-ante savjetovanja s Parlamentom o novim strateškim dokumentima, političkim dokumentima i mandatima;
51. u skladu s obvezom koju je Visoka predstavnica/potpredsjednica preuzela u Deklaraciji o političkoj odgovornosti poziva na hitan završetak pregovora za Međuinstitucionalni sporazum između Europskog parlamenta, Vijeća i Visoke predstavnice Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku u pogledu pristupa Europskog parlamenta povjerljivim informacijama Vijeća i Europske službe za vanjsko djelovanje na području zajedničke vanjske i sigurnosne politike;
52. ponavlja svoj poziv za političko izvještavanje izaslanstava Unije ključnim dužnosnicima Parlamenta na temelju reguliranog pristupa;
53. poziva da se doneše četverostrani Memorandum o razumijevanju između Europskog parlamenta, Vijeća, Komisije i Europske službe za vanjsko djelovanje o dosljednom i učinkovitom pružanju informacija u području vanjskih odnosa;
54. podsjeća da je Europski parlament sada punopravni institucionalni sudionik na području sigurnosnih politika te stoga ima puno pravo aktivno sudjelovati u određenju glavnih značajki i prioriteta tih politika te u procjeni instrumenata s tog područja, što predstavlja proces koji moraju provesti Europski parlament, nacionalni parlamenti i Vijeće; vjeruje da bi Europski parlament trebao imati ključnu ulogu u ocjeni i utvrđivanju politika unutarnje sigurnosti zato što one znatno utječu na temeljna prava svih koji žive u EU-u; stoga naglašava potrebu da se osigura da takve politike budu pod nadležnošću jedine izravno izabrane europske institucije za provjeru i demokratski nadzor;
55. ističe da je UFEU-om područje primjene isključive nadležnosti Unije prošireno na područje zajedničke trgovinske politike koja sada ne obuhvaća samo sve aspekte trgovine, nego i izravna strana ulaganja; ističe činjenicu da Parlament sada ima punu nadležnost da zajedno s Vijećem donosi zakonodavstvo i usvaja sporazume o trgovini i ulaganjima;
56. ističe važnost lojalne i učinkovite suradnje među institucijama EU-a u okviru njihovih nadležnosti prilikom razmatranja zakonodavstva i međunarodnih sporazuma u cilju predviđanja trgovinskih i gospodarskih trendova, određivanja prioriteta i mogućnosti, utvrđivanja srednjoročnih i dugoročnih strategija, utvrđivanja mandata za međunarodne sporazume, analize/sastavljanja i donošenja zakonodavstva, praćenja provedbe sporazuma o trgovini i ulaganjima te dugoročnih inicijativa na području zajedničke trgovinske politike;

57. naglašava važnost nastavka postupka razvoja učinkovitih kapaciteta, uključujući dodjelu potrebnog osoblja i finansijskih sredstava, kako bi se aktivno odredili i ostvarili politički ciljevi na području trgovine i ulaganja osiguravajući pritom pravnu sigurnost, učinkovitost vanjskog djelovanja EU-a te poštovanje načela i ciljeva utvrđenih ugovorima;
58. ističe potrebu da se osigura stalni tok pravodobnih, točnih, sveobuhvatnih i nepristranih informacija koji će omogućiti visokokvalitetnu analizu neophodnu za poboljšanje kompetencija i osjećaja vlasništva kreatora politika u Parlamentu, što bi rezultiralo većom međuinsticucionalnom sinergijom na području zajedničke trgovinske politike, istovremeno osiguravajući da je Parlament u svim fazama u potpunosti i točno obaviješten, među ostalim putem pristupa dokumentima Unije iz pregovaračkog procesa u skladu s odgovarajućim postupcima i uvjetima, a Komisija je proaktivna i čini sve što može da osigura protok tih informacija; nadalje, ističe važnost da se Parlamentu dostavljaju informacije kako bi se osiguralo da ne dođe do neželjenih situacija koje bi mogle uzrokovati nesporazume među institucijama te u tom pogledu pozdravlja redovite tehničke informativne sastanke koje Komisija organizira za niz tema; žali zbog činjenice da su u nizu slučajeva relevantne informacije došle do Parlamenta drugim putem, a ne iz Komisije;
59. ponavlja da je potrebno da institucije zajedno rade na provedbi ugovora, sekundarnog zakonodavstva i Okvirnog sporazuma te da Komisija tijekom pripreme, donošenja i provedbe zakonodavstva na području zajedničke trgovinske politike djeluje neovisno i transparentno te smatra da je njezina uloga ključna tijekom cijelog procesa;

Ustavna dinamika

(Međuinsticucionalni odnosi i međuinsticucionalni sporazumi)

60. naglašava da na temelju članka 17. stavka 1. UEU-a Komisija treba poduzeti inicijative kako bi postigla međuinsticucionalne sporazume o godišnjem i višegodišnjem programiranju Unije; skreće pozornost na potrebu uključivanja Parlamenta, ali i Vijeća u pripremu godišnjega radnog programa Komisije u ranijoj fazi te naglašava važnost zajamčenog realnog i pouzdanog programiranja koje se može učinkovito provesti i pružiti temelj za međuinsticucionalno planiranje; radi povećanja političke odgovornosti Komisije prema Parlamentu smatra da bi se mogla planirati srednjoročna revizija radi ocjene općih postignuća u okviru najavljenog mandata Komisije;
61. podsjeća da se u članku 17. stavku 8. Ugovora o Europskoj uniji izričito prepoznaje načelo političke odgovornosti Komisije Europskom parlamentu, koje je ključno za pravilno funkcioniranje političkog sustava EU-a;
62. naglašava da na temelju članka 48. stavka 2. UEU-a Parlament ima nadležnost za pokretanje izmjene Ugovora i iskoristiti će to pravo radi predlaganja novih ideja za budućnost Europe i institucionalni okvir EU-a;
63. smatra da su okvirni sporazum sklopljen između Parlamenta i Komisije te njegovo redovito ažuriranje od temeljne važnosti za jačanje i razvoj strukturne suradnje između tih dviju institucija;

64. pozdravlja činjenicu da je okvirni sporazum usvojen 2010. znatno ojačao političku odgovornost Komisije prema Parlamentu;
65. naglašava činjenicu da pravila o dijalogu i pristupu informacijama omogućuju sveobuhvatniji parlamentarni nadzor aktivnosti Komisije, čime se doprinosi jednakom postupanju Komisije prema Parlamentu i Vijeću;
66. primjećuje da bi se još trebale provesti i doraditi određene odredbe trenutačnog okvirnog sporazuma; predlaže da Parlament na odlasku usvoji opća načela za spomenuta poboljšanja tako da budući Parlament može razmotriti odgovarajuće prijedloge;
67. poziva Komisiju da zajedno s Parlamentom konstruktivno razmisli o postojećem okvirnom sporazumu i njegovoj provedbi uz posebnu pozornost usmjerenu na pregovaranje o međunarodnim sporazumima, njihovo donošenje i provedbu;
68. smatra da bi se ovim mandatom trebale u cijelosti ispitati mogućnosti za jačanje političke odgovornosti izvršne vlasti temeljene na trenutačnim Ugovorima te usmjeriti postojeće odredbe na zakonodavnu i političku suradnju;
69. podsjeća da veći broj pitanja, kao što su delegirani akti, provedbene mjere, procjene utjecaja, obrada zakonodavnih inicijativa i parlamentarnih pitanja treba ažurirati s obzirom na iskustva stečena tijekom ovog zakonodavnog razdoblja;
70. izražava žaljenje zbog toga što i dalje nema odgovora na njegove opetovane pozive na ponovno pregovaranje o Međuinsticucionalnom sporazumu o boljem zakonodavstvu iz 2003. kako bi se uzelio u obzir novo zakonodavno okruženje stvoreno Ugovorom iz Lisabona, objedinile trenutačne najbolje prakse i, u skladu s programom za pametno pravno uređenje, ažurirao sporazum;
71. poziva Vijeće Ministara da izrazi svoje stajalište o mogućnosti sudjelovanja u trostranom sporazumu s Parlamentom i Komisijom u cilju daljnog napretka u pogledu pitanja već utvrđenih u Međuinsticucionalnom sporazumu o boljem zakonodavstvu;
72. smatra da bi pitanja koja su isključivo povezana s odnosima između Parlamenta i Vijeća i dalje trebala biti temom bilateralnog okvirnog sporazuma; naglašava da Parlament neće pristati na manja ostvarenja od onih koja su moguća na temelju postojećeg okvirnog sporazuma;
73. smatra da je jedan od glavnih izazova za ustavni okvir Ugovora iz Lisabona rizik od međuvladinog modela koji ugrožava „metodu Zajednice“, čime se slabi uloga Parlamenta i Komisije u korist institucija koje predstavljaju vlade država članica.
74. ukazuje na to da članak 2. Ugovora o Europskoj uniji sadrži popis zajedničkih vrijednosti na kojima se Unija temelji; smatra da Unija, kao i države članice moraju na odgovarajući način zajamčiti poštovanje tih vrijednosti; naglašava potrebu za uspostavom odgovarajućeg zakonodavnog i institucionalnog sustava kako bi se zaštitiše vrijednosti Unije;
75. poziva sve institucije EU-a te vlade i parlamente država članica da se utemelje na novom institucionalnom i pravnom okviru koji je stvoren Ugovorom iz Lisabona tako da se stvori sveobuhvatna politika Unije o ljudskim pravima, koja osigurava učinkovite mehanizme

odgovornosti za rješavanje pitanja kršenja ljudskih prava na nacionalnoj razini te na razini EU-a;

o

o o

76. nalaže svojem predsjedniku da ovu Rezoluciju proslijedi Vijeću i Komisiji.